

Vino veritas (Şarap gerçekleri)

MİNE G. KIRIKKANAT
mine.saulnier@free.fr

iki Fikret Mualla var" dedi, "Hemen on bine satarım sana!"

"Sana" dediği kişi, bir Türk ressamdı. Yuvarlak adam, Türk ressamların eserlerini yabancıardan çok Türklerin kapıştığını bildiği için, doğru kapıya vurduğuna emindi. Ressam arkadaşım "Oho," dedi. "Gerçek Fikret Mualla iseler, on bin (frank) çok ucuz. Sahtelerse, çok pahalı!"

Yuvarlak adam cık cık yaptı: "Bildğin gibi değil. Resimler, 1954 ve 56'daki iki sergi afişinin arkasına yapılmış, tuvale değil, üstelik imzasız. İşte bu yüzden ucuzlar ama ikisi de kesin Fikret Mualla!"

Bir cumartesi gecesi idi. Her cumartesi gecesi olduğu gibi Türk ve Fransız tüm dostlar, La Palette kahvesinde buluşmak üzere yollara düşmüş ve kahvenin bir ay süreyle tamire girdiğini son anda hatırlayıp kapıda kalmış, La Palette kapalı olduğu zamanlar oynatılmak üzere yedekte tutulan Le Mazarin'e atmıştık palamarı. Aslında niye La Palette'e alıştığımız bir sır. Le Mazarin hem daha hoş ve sevimli hem de şarapları daha güzel. İşte böyle güzel güzel sıralanmışken tezgaha ve yudumlarken nefis bir şişe Touraine "Cot" unu, yuvarlak adam konuşuyor, biz dinliyorduk. Bir ara,

ressam arkadaşşıma Türkçe "Kim bu?" diye sordum. Yandaki sokakta resim galerisi varmış, ciddi bir sanat tüccarıymış.

"Türlere bayılıyorum!" dedi yuvarlak adam. "Kız kardeşim bir Türkle evli. Filinta gibi çocuklar yaptılar. Bizim ailenin çürümüş kanını tazelediler; yakışıklı erkeklere, güzel kızlara kavuştu sülale! Baba, ünlü bir bilim adamı. Ömür boyu dirsek çürütmüş, okumuş da okumuş, şimdi de çocuklar okusun, matematikçi falan olsun istiyor. Ne gezer! İki oğlan gitar tıngırdatıyor, gel baba gel, şunu dinle diyorlar adamcağıza. Koca Türk üzüm üzüm üzüliyor bunlar hayta oldu diye, ben sevinıyorum, bayılıyorum yeğenlerime! Yav, şu Fikret Mualla'ları görmek ister misiniz, hemen şuracıkta getireyim mi?"

Ressam arkadaşım omuzlarını silkti, "İstersen getir, bakarız ama ben alıcı değilim, bilmiş ol!" Yuvarlak adam, yine de fırladı gitti, elinde bir ruloyla döndü. Gerçekten biri Max Ernst'in, diğeri aklımda kalmadı ama yine ünlü bir ressamın, 50'li yıllardaki iki sergi afişinin arkasına yapılmıştı imzasız resimler. "Bakın" dedi yuvarlak adam, "Fikret Mualla'nın ta kendisi değil mi bu renkler, bu imgeler?"

Benim ressam, hiç alaturkalık yapmadı. "İkisi de kesin sahte!" deyip çıktı işin içinden: "Fikret Mualla bu renkleri asla böyle kullanmadı. Bu çizgilerin onun fırçasıyla uzaktan akrabalığı yok.

Taklit bile değil bunlar!"

Dayanamayıp patladım: "Ressam kimse, onun orijinalleriyle karşı karşıyayız!"

Yuvarlak adam ağız değiştirdi birden. Az önce "Fikret Mualla'nın ta kendisi..."

diyen o değildi sanki. "Ah, biliyordum" diye inledi. "Ama kazıklandım sayılmaz. Sanat tarihi karışık bir iş, belki daha ünlü birine aittirler!"

Aramızdan bir akıllı "Belki de Bin Ladin kravat takıp pantolon giydiği öğrencilik yıllarında yapmıştır!" diye sözüm ona bir espri patlatmasını mı? Yuvarlak adam, ansızın kıpkırmızı kesildi. Tezgaha eğildi, "Bakın, burası Fransa. Güya tek laik ülke ve demokratik ama yine de

polis devletidir, o yüzden kısık sesle konuşuyorum. Size bir sır vereceğim: Bin Ladin diye biri yok, hiç var olmadı, Amerikalıların uydurması!"

Anlaşılan Fikret Mualla'dan Bin Ladin'e de bir yol gidiyordu. Gözlerimi devirip, içimden lahavle çektim. 11 Eylül üstüne pek çok senaryo türetilmişti ama böylesini ilk kez duyuyordum. Tam hep bir ağızdan "Yok yahu!" diye bağınırken, yuvarlak adam: "Bin Ladin diye biri varsa, niye yakalayamadılar?" demesin mi?

Doğru söze ne denir? Sen koskoca ABD ol, Afganistan'ın altını üstüne getir ve asıl suçlu dediğin adamı elinden kaçır. Yok deyip çıkmazlar mı işin içinden?

Amerikalılar Bin Ladin'i bulamadıkça, Bin Ladin yedi düvel meyhanelerinde daha çok kafa bulacak anlaşılan. □